

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgekeurd 2. 2. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secretariaat: Heuvellaan 11, Hilversum. Telefoon 02150-10481.

Een x in de kantlijn betekent de vraag
Een - " " " " " het antwoord.

Hilversum, 3 november 1975.

Goeden avond, vrienden,

Aan het begin mag ik U er wel even op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dan bent U alvast gewaarschuwd, dus denkt U zelf na. Het onderwerp is U zojuist al medegedeeld, het gaat dus over

DE RELATIE TUSSEN GEEST EN LICHAAM:

Nu is dat een tamelijk uitvoerig onderwerp, ik zou daar een hele hoop over kunnen zeggen, maar ik zal proberen, om het simpel te houden. Ik zeg: proberen; als het niet lukt, roept U: "Stop!", dan gaan we een eindje terug en kijken, of we het duidelijker kunnen zeggen. Goed.

Wanneer we zeggen: geest en lichaam, dan hebben we in ieder geval te maken met twee verschillende dingen. Stof, materie, organisch dus, wordt bepaald door cellulaire reacties. Hebben we te maken met geest, dan hebben we te maken met energie. Energie kan bepaald worden door interne verschillen van potentialen of aantasting van potentialen van buitenaf. Dat klinkt een beetje gek, maar per slot van rekening kunt U zich dit misschien het beste zó voorstellen: neem nu een spons; dat is stof. Neem een bak met water: geest. Duw die spons in het water. Je kunt er mooi mee zeemen. Laat nu die spons uitdrogen, dan is de geest verdwenen, die is ergens anders, wat je overhoudt is weer precies hetzelfde sponsje. Dit is eigenlijk het begin, want, wanneer ik dus die geest omschrijf als energie, dan klinkt dat allemaal heel erg eenvoudig, maar je kunt je er zo weinig bij voorstellen. Misschien zou ik het zó moeten zeggen:

Wanneer je ijzervijlsel hebt en je hebt een magneet, dan worden krachtlijnen zichtbaar. Die krachtlijnen zijn er normalerwijze dus óók, maar je ziet ze niet. Die krachtlijnen hebben een bepaald patroon, hebben een bepaalde veld dichtheid en we kunnen zelfs een solenoïde, een magneetspoel gebruiken en daar dus een wisselstroompje op zetten, dat regelmatig wisselt, waardoor ieder ogenblik het patroon verwaast en weer terugkomt. We hebben een ziel. Zeg, dat de ziel de kracht is, die je gebruikt in zo'n spoel, zo'n solenoïde. Die kracht gaat - gelukkig voor ons - steeds dezelfde kant uit. Daardoor ontstaat daarbuiten een veld, een krachtlijnenveld, dat noemen we: geest. Alléén, een magneetveld is en blijft een magneetveld. Maar, nu zou je je misschien voor kunnen stellen, dat het mogelijk is, om in dat magneetveld het veld hier wat dichter en daar wat minder dicht te maken. En zonder dat dat dus met de afstand tot de polen te maken heeft.

Dan krijg je dus verschillende dichtheden. Op het ogenblik, dat er iets door dat magneetveld gaat, zullen er dus verschillende stromen komen. Kunt U me volgen? tussen twee haakjes? Er zitten er een paar zo van: hē? Nu, 't is heel eenvoudig. Als U dus een magneetje hebt en U haalt een draadje door het magnetisch veld, wat gebeurt er dan? Dan krijg je stroom, zoals bij een dynamo b.v. van een fiets. Dat is een magneet, daar draait een spoeltje in, dus draad, en er komt stroom uit. Waarom? Omdat het krachtlijnen snijdt. Goed.

Maar stel je nu voor, dat dat krachtveld ongelijkmatig dicht is. Wat zouden we dan krijgen? Dan zou dus bij een gelijkmatige beweging, toch die lamp feller en minder fel gaan branden: er ontstaat een signaal.

Op deze manier nu is dus in die geest, wat je kunt noemen, een verandering van dichtheid, of van potentiaal zeggen wij dan, aangebracht en dát is nu, vreemd genoeg, bewustzijn. Wanneer ik erg geconcentreerd ben op één punt, dan is bijna al mijn kracht gericht op dat éne punt. Alles, wat daarmee contact heeft, geeft dus een zeer fel signaal, dat "beroert" mij. En als het andere, daar bemerk ik bijna niets van, dat gaat mij voorbij.

Voor een Ego is er natuurlijk een voorstelling van het eigen ik. En nu is het opvallend, dat wáár we ook te maken hebben met een wezen, dat een ik-besef heeft, elke wereldreactie egocentrisch is. Gaat dus uit van dát ego. De voorstelling van het ego is het meest belangrijke, dat we kennen. Dat geldt ook voor de geest.

Als die geest dus in Zomerland leeft en zichzelf ziet, zoals hij op aarde geweest is, of een klein beetje engelachtig misschien - U weet wel, compleet met soepjurk en vleugels - dan wordt dat uitgedrukt. Dat beeld ontstaat dus in die geest, dat is er niet buiten, 't ontstaat er in. En dat beeld wordt dan door een ander afgelezen. Zo is het eigenlijk in het geestenleven. Duidelijk allemaal? Goed, dan gaan we een beetje verder. Want, dan hebben we de materie.

Als we nu een vormend ^{lichaam} zien, dan hebben we in feite te maken met celdeling. Celdeling ontstaat, wanneer bepaalde materialen op die uterus zijn samengevoegd en er een voedingsvloei is, zodat de cel groeien kan tot op het ogenblik, dat de hoeveelheid materie in de cel te groot is. Dan zit daar een heel ingewikkelde molecuul in en die gaat zichzelf dupliceren, die splitst zich ook. Dan komt er een wandje tussen en heb je twee cellen. Zo begint elk menselijk lichaam. Op een gegeven ogenblik komen er een paar van die dingen bij elkaar, een cel, de eicel begint zich te delen, krijgt langzaam maar zeker vorm, en die vorm wordt bepaald, door de kern, die erin zit, door die molecuul. ^U zoudt dus kunnen zeggen: ofschon het biologisch is materieel leven, wordt de vorm ervan eigenlijk bepaald door die structuur van die molecuul, zeg maar, moleculaire keten is eigenlijk beter. Goed.

Nu groeit U. Nu maakt U eigenschappen voor dat lichaam, maar die zijn eigenlijk door de kern bepaald. Overigens staat daar niet in geschreven, of U nu lief of niet lief zult zijn, want dat is psychisch. En de hersenen worden weliswaar niet helemaal blanco geleverd bij een kind, maar het lijkt er soms wel een beetje op. Trouwens, er zijn mensen, daar lijkt het er, als ze ouder zijn, nóg op, hoor. Waar we dus mee te maken hebben, is dus een lichaam met vaste eigenschappen, met geconditioneerde reflexen, dat wil zeggen, dat bepaalde reacties erfelijk zijn ingelegd, waarbij bepaalde handel- en denkwijzen erfelijk ook zijn ingelegd. Er is sprake van een transconditionering.

Nu komt die geest er in. Die geest kan de zaak niét veranderen. Maar die geest kan natuurlijk wel proberen, vooral, als hij er vroeg genoeg bij is, om tegen een paar van die cellen te zeggen: Hé, nou een beetje nadruk op dát deel van die aanwezige moleculairketen. Zo kunnen we dus de eigenschappen enigszins wijzigen. Maar ze moeten aanwezig zijn. De praktijk is voor een geest dus ongeveer als volgt:

Wanneer wij te maken hebben met een bevruchting, dan gaat er een signaal uit. Dat is een, ja, een soort explosietje van licht en dat explosietje van licht, dat kan dus een geest waarnemen. Dat behoort ergens tot je geconcentreerdheid van: ik wil naar de materie. Dat is voor jou een relatie met de materie. Dan zeg je: Ha! Materie! ...Bom! Nu kijk je. En nu is voor die geest die reeks van wonderlijk samengevoegde moleculen, die eigenschapbepalende moleculen, afleesbaar. Niet als een mooie structuur of zo, maar eigenlijk als een soort verschillend gekleurde lichtjes. En nu weet je: waar op één hoogte twee lichtjes van dezelfde kleur branden, kun je niéts veranderen. Maar waar er twee verschillende zijn, kun je proberen, om één van die lichtjes sterker te maken. Dan zal de eigenschap, die daarin ligt, in het lichaam sterker vertegenwoordigd zijn. En zo kun je dus de conditionering van het lichaam een beetje aanpassen. Hoe bewuster een geest is, hoe gemakkelijker het natuurlijk is.

Ja, in de eerste plaats zoek je natuurlijk naar een lichaam, een incarnatiemogelijkheid, waarbij de eigenschappen van de ouders al passen bij wat je wilt zijn en wat je beoogt in het leven in de stof. En in de tweede plaats heb je dan nog de mogelijkheid, om daar bepaalde kwaliteiten te versterken of ook andere te verzwakken, dat kan dus ook.

Ik dacht, dat men meer gezocht werd dan dat men zelf zoekt.

Nu, ik zeg: als je bewust bent. Als je helemaal bewust bent, dan ben je iemand, die wéét, wanneer dat weet je niet precies, maar je wéét: op dát nummer valt ééns de 100.000.-. Je koopt net zo lang dát lot, totdat de 100.000 er op valt. Dat is dus een zeer bewuste. Maar ja, er zijn er ook bij, die zeggen: God zegen de greep! Vandaar, dat er zo'n hoop nieten rondlopen. Maar goed, ik hoop, dat ik daarmee het principe duidelijk heb gemaakt.

En dan kunnen we beginnen met een regel te stellen. Dan zeggen we: Incar-natie wordt bepaald door de aanvaarding van het lichaam, met de daarin aanwezige ontwikkelingsmogelijkheden en structuren door een geest. Deze aanvaarding kán geschieden op het ogenblik van bevruchting, zij kán geschieden op elk moment in de eerste maand daarna. Dat is voor mensen erg prettig, het hoeft dus niet ineens raak te zijn, dat die geest zegt: oh, dan begin ik al vast. Afstoting, dat wil zeggen, je losmaken, omdat je de mogelijkheid niet ziet, die zaak genetisch te manipuleren, bestaat over het algemeen de eerste vier maanden. Daarna kun je dat als geest niet meer doen. Dan kan het uit materiele omstandigheden gebeuren, maar dan is er dus geen kans meer, dat die vrucht eenvoudig verlaten wordt. En, als dat gebeurt, dan zal over het algemeen het menselijk lichaam van de moeder daarop reageren en je krijgt dus afstoting van de vrucht.

Nu, en nu nemen we dus eens aan, dat de geest, die dat lichaam gekozen heeft, dat heeft geconditioneerd en nu zit hij met die hersenen. Die hersenen zijn dus al wel in zoverre geprogrammeerd, dat er allehand lichamelijke functies in zijn vastgelegd. En verder bestaat er een soort voorkeur. Je zoudt kunnen zeggen, het is net een stad, met stegen en met hele brede straten. En nu is het zo: die hele brede straten, die snelwegen in de hersenen, die worden ook genetisch bepaald eigenlijk. Dat komt uit het voorgeslacht en er zitten zelfs herinneringen van dat voorgeslacht in. Als je dus in een verre tijd geleden ergens een voorvader hebt gehad, die kruisvaarder was en je hebt daarna nog een struikrover gehad, je hebt er dan nog eens een zigeunerkoning bij gehad misschien, nog eens een of andre student, die het ook niet zo netjes deed, dan heb je grote kans, dat je bij de politie terecht komt in een incarnatie, of dat je ontvanger van de belastingen wordt of iets dergelijks. (Gelach). Dat klinkt gek, maar het is ergens wel zo. Je graviteert over het algemeen - een deftig woord: je wordt aangetrokken tot, dus die functies en mogelijkheden in het leven, die in overeenstemming zijn met de grootste denksporen, die in Uw hersenen bestaan. Dat wil dus zeggen, in die sporen, waarin de onderlinge doorlaatbaarheid en reactie van de hersencellen genetisch bepaald het grootst is. Dus, daar zit je mee.

Nou ja, dan kom je daar natuurlijk in dat lichaam terecht en dan zeg je: ja, ik moet dat aanvullen, want er zijn een hele hoop dingen, waarvan je zegt: ja, die straten, die zie ik nu wel, maar voor mij kan ik via dit steegje een andere kant uit. Dan begin je dus met het conditioneren van die hersencellen, zodat ze óók op iets anders gaan reageren. Dit noemen we: het scheppen van een preferentie. Je kunt dus als geest een voorkeur in die hersenen leggen. En die voorkeur kan te maken hebben o.a. met belangstelling, ze kan te maken hebben met bepaalde zintuigelijke reacties. Je kunt dus, geboren uit onmuzikale geslachten, maar met een ritme-gevoel, als je gééstelijk de behoefte hebt aan uitdrukking in vibraties, je zegt: ik zoek dit weggetje of dát weggetje. En dan wordt je misschien muzikant componist, of je wordt misschien schilder of handwerker met artistieke bijbedoelingen. Op het ogenblik is het erg moeilijk om daar het onderscheid tussen te weten, trouwens.

Maar nu heb je dat lichaam en nu zeg je: ja, en ik heb een doel. En dat doel wordt bepaald door vroegere levens, Nu begint dus die geest ook iets van zijn vroegere herinneringen in dat lichaam vast te leggen. Wat zit nog steeds in die moederschoot. Dat drijft in feite in een soort interne wereldzee, een golf van rust en zaligheid en absoluut geen last. Alleen wanneer die moeder het op haar heupen krijgt, ja, dan krijgt het kind ook die schokken mee. Maar, voor de rest gaat het allemaal rustig. En dan denk je: nu heb ik het goed voor elkaar. Ik heb mijn vorige incarnaties, de belangrijkste momenten daaruit, die heb ik in die hersenen, dat is nu afleesbaar voor mij als geest, Wanneer ik mijn kracht op die hersenen concentreer, dan reageren ze juist, dus dat is goed.

Had U gedacht! Dan komt de geboorte. Nu ja, nu is dat natuurlijk een reuze schok. Stel U voor, dat U midden in de nacht uit Uw warme bed wordt gehaald, in het ijskoude water wordt gesmeten, er aan Uw poten uit wordt gehesen en dan nog een pak op Uw donder krijgt op de koop toe, dan bent U toch wel vergeten, waar U over droomde.

Nu ja, ik maakte er maar een aardigheidje van, om het plastisch te zeggen. Er ontstaat een zo grote reeks van plotseling zintuigelijke indrukken, - die overigens nog geen associatiewaarde hebben of zo iets - dat het merendeel van de geestelijke herinneringen wordt weggedrukt. Er blijft een residu over. Daar kan die geest dus mee spelen en dat zal in de beginjaren van het leven ook vaak gebeuren. Dan wordt dus een soort verbeelding kenbaar bij het kind, men noemt dat "fantasie", waarin elementen uit een vroeger leven een rol spelen. En nu zal die geest één bepaalde richting uit willen, maar die geest kan dat alleen via die hersenen. Ze zit wel in het hele lichaam, ze zit er zelfs voor een deel omheen, dat is dan dus de zgn. "aura", maar die geest zit daar dan ook wel weer vast. Die hersenen zijn nodig om alles, wat voor de geest belangrijk is, over te brengen naar het bewustzijn van de mens en zo die mens de mogelijkheid te scheppen tot een bewuste reactie. Daarnaast bestaat nog de mogelijkheid om voorkeuren te scheppen. Dan krijgen we dus een ónbewuste preferentie, gebaseerd op een schijnbaar redelijke voorkeur. O.K.? Gut, ik heb nog niemand gehoord, 't valt mee blijkbaar.

Nu stel ik een paar dingetjes eenvoudig in regels, want als ik het hele leven op deze manier moet gaan afwerken, dan moet allemaal meteen naar de kapper om U weer op te laten knappen en dat is niet de bedoeling.

Ik stel: de geest kan beïnvloeden via de hersenen. Die hersenen bestaan uit een deel, waarin het bewustzijn zetelt, een deel, waarin de zintuigelijke herinneringen zetelen, de associatiewaarden, en een deel, waarin de lichamelijke reacties zetelen. De geest kan, als gevolg hiervan, voortbrengen: denkbeelden of inspiraties, kan neigingen of voorkeuren doen ontstaan, waardoor een eenzijdige redelijkheid wordt bewerkstelligd en kan emoties in het lichaam doen ontstaan, waardoor een gevoelsmatige conditionering tegenover de buitenwereld optreedt. Zij heeft een, zij het beperkte, mogelijkheid om het lichaam in zijn reacties op de buitenwereld te besturen.

Dan in de tweede plaats: de geest is energie. Die geest neemt wel deel aan alle processen, die in dat lichaam als denken hoofdzakelijk of als ervaring, moet ik zeggen, tot viting komen, maar zij is niet in staat, daarvoor maatstaven van zuiver stoffelijke aard te hanteren. Die geest zal daarom haar éigen geestelijke belangstelling en waarden altijd preferent stellen bóven de lichamelijke waarden. Hierdoor zal de geest in vele gevallen streven naar ontwikkelingen, die stoffelijk gezien minder aanvaardbaar zijn.

In de derde plaats: De geest voedt zich met de ervaringen van het lichaam. Hierdoor kan zij hamelijk zogenaamde harmonieën - in feite een soort contacten - verkrijgen, niet alleen met andere entiteiten, maar ook met minder gevormde krachten. Een geest kan groeien als gevolg van stoffelijke ervaringen in een lichaam, waarmee zij verbonden is.

Geldt dat ook voor de andere lichamen, astraal b.v. ?

Daar hebben we het op het ogenblik nog niet over, anders wordt het helemaal ingewikkeld. Of maak ik het te eenvoudig, dan mag U het ook zeggen.

Nee, gaat U maar door.

Goed, nu weten we dus, dat die geest in ieder geval kracht kan putten uit het stoffelijk bestaan. Maar die kracht is niet altijd in overeenstemming met het eigen wezen van die geest. Daarom kunnen we zeggen: Door ervaringen in de stof en de daaruit ontstane gedachtenenergie plus emotie kan de geest in haar eigen wereld of sfeer nieuwe krachten opdoen, maar deze zijn niet evenwichtig verdeeld over het geheel van het krachtveld, dat deze geest is. O.K.?

Dan gaan we nog een stap verder. En nu maken we er even ernst van en dan moet U maar even, als U het niet begrijpt, niet reageren, dat kunt U dan dadelijk weer doen. U krijgt zo de kans. Moet U goed luisteren:

De geest als totale kracht doortrekt en omringt het stoffelijk lichaam. Zij kan daarin deel hebben aan zeer veel verschillende waarden, die uit dat lichaam voortkomen, maar haar beoordeling van het geheel van de lichamelijke beleving is niet in overeenstemming met de stoffelijke maatstaf, want het stoffelijk lichaam is geconditioneerd. Dat is een gedragsconditionering, er is ook zelfs een denkconditionering. U leert op een bepaalde manier te denken. Het resultaat is, dat niet al Uw reacties met de geest in overeenstemming kunnen zijn. Daarom zal die geest dáár, waar een te groot verschil ontstaat tussen haar eigen inzichten en de lichamelijke conditionering, trachten, conflictsituaties te scheppen, waardoor een verandering van die conditionering plaatsvindt en zo haar eigen wezen gemakkelijker in de stof kan uitdrukken. De geest heeft geen medelijden met het stoffelijk ego, waarin zij zich uit. Wél zal zij trachten, dit te handhaven met al haar kracht en energie, tot op het ogenblik, dat zij daaruit in feite geen ervaring meer krijgt.

Nu heeft dat lichaam natuurlijk ook met die geest te maken. En nu zult U waarschijnlijk zeggen: ja, kan dat stoffelijk organisme niet bestaan zonder die geest? Dat is een erg belangrijk punt, want de geest is iets, tja, iedereen praat erover, maar wie heeft hem ooit gezien. En als je hem gezien hebt, wie weet dan of het nu een echte is of niet, hè?

Dus? Kijk, wanneer de geest - bezieling, zegt men ook wel - wég is, dan kán het lichaam verder functioneren, maar er is geen reactie meer in de hersenen, er is geen bewustzijns prikkel. Dit komt, omdat die kracht, die die geest betekent, van groot belang is voor het functioneren van de hersencellen en daarnaast, in zekere mate, ook voor het reageren van het zenuwstelsel. Je zoudt het zó kunnen zeggen: de kracht van de geest bepaalt niet de zenuwreactie, maar wel de sterkte daarvan en vooral de bewuste reactie op die prikkel. Hoe minder kracht van de geest aanwezig is in het lichaam; hoe minder de reacties zullen worden overgedragen. De geest is gebonden aan het lichaam, want zij heeft een deel van zichzelf verankerd in die hersenen. Dat moest ze wel doen. Maar de rest van haar wezen is niet gebonden aan die mens, aan dat lichaam. Op het moment, dat de geest naar haar eigen wereld vertrekt of, eventueel met enkele voertuigen, zich buiten het lichaam beweegt, is er een verandering in de aura. De uitstraling blijkt de buitenste, voornamelijk blauwachtige rand te verliezen, terwijl de meer roodachtige gloed, die we dichtbij het lichaam zien - helderziend dan, hoor, niet Kirlian-fotografie, want dan is alles blauw; dat is een fotografie, waarbij je iets ziet als een uitstraling, maar wat het is kun je blauw-blauw laten -, gelig wordt. Die gele, die blijft. Daarbuiten de emotiepuls, die dus in vlammetjes van verschillende soort eigenlijk in die aura schijnen te bestaan, blijft ook, maar is veel zwakker. De blauwe gloed valt weg. Wanneer dat het geval is, is die geest weg, omdat nl. de energie, die zich normalerwijs rond dat gehele voertuig groepeerd, nu elders is geprojecteerd. Maar, zij blijft verbonden met het lichaam, omdat bij het wegvallen daarvan de mogelijkheid bestaat, dat dat lichaam niet meer functioneert. En het is haar voertuig, op dit moment een belangrijk instrument voor haar ego, dat ze dus niet geheel loslaat. Een mens spreekt daarover als het zgn. gouden of zilveren koord. O.K.?

Nu, dan moet je je ook realiseren: uittredingen zijn mogelijk en al die dingen meer. Maar het lichaam heeft die geest nodig. En nu is het wonderlijke, dat het lichaam vaak in een situatie komt, waarin het niet meer redelijk kan functioneren. En nu bedoel ik niet organisch, maar wel qua bewustzijn. Er ontstaan situaties, vaak spanningssituaties, waarbij het dus niet meer mogelijk is om zó redelijk te denken, dat je een beslissing neemt. Er zijn dan instinctieve beslissingen mogelijk maar ook dat zal alleen het geval zijn, wanneer het gaat om direct-lichamelijke reacties. Gaat het om beslissingen, die je moet gaan nemen, dan bestaat dat niet. Nu blijkt de geest in dergelijke gevallen, wanneer er als het ware een status quo ontstaat in de totale redelijke bewustzijnswerking plus die van het onderbewustzijn, in staat te zijn, deels via dat onderbewustzijn, deels direct de hersenen te stimuleren. Beslissingen en werkingen in het lichaam, waar géén onmiddellijke oplossing te vinden is, kunnen door de geest tot stand worden gebracht. Ze zullen niet in overeenstemming zijn met ~~het~~ menselijkeredelijke normen en de gevolgen daarvan - ofschoon door de geest meestal wel beseft - zijn niet altijd datgene, wat je stoffelijk nu het meest leuke zoudt vinden. Maar het is wél datgene, waardoor die geest een grote mogelijkheid heeft, zichzelf waar te maken vanuit zijn eigen standpunt.

Nu, wat moet je nu nog meer gaan vertellen over die zaak?

Is dat dan geen intuïtie?

Nou, dat kán iets zijn, wat U intuïtie noemt. Maar intuïtie is een algemene term. Kijk eens, intuïtie is elke beslissing of reactie of ingeving, die zónder erkende redelijke processen tot stand komt. Het kan dus onderbewustzijn zijn, het kan een kwestie zijn van waarnemingen, die U zich niet gerealiseerd hebt, het kan een geestelijke invloed zijn, het kan een suggestieve invloed zijn, die U niet beseft en de conclusie daaruit, die noemt U intuïtie, omdat er een gerichtheid ontstaat. Maar ook die werking van de geest zult U over het algemeen als intuïtie omschrijven.

Ja, ik moet voorzichtig zijn. Vandaag zeg ik tegen U, hè: Ja, dat is de géést! En morgen, dan doet U intuïtief iets heel stoms en dan zegt U: Ja, maar het is goed, want dat was mijn geest. Ja, wacht even, het kan ook je eigen stomiteit zijn, hè? 'n Soort luiheid, en daar moeten we erg voor oppassen.

Nu heb ik U al verteld: er zijn dus verschillende voertuigen. Nu heb ik in het begin ook een vergelijking gebruikt, die van de magneet en ik heb U geprobeerd duidelijk te maken, dat een geest in feite energie is.

Als je het precies wilt zeggen: een geest is een energieverdichting, welke ten aanzien van de omgeving in zichzelf besloten kan blijven, zodat ze in een langzame rotatie een volkomen eigen kwaliteit bezit tegenover het omringend continuüm en binnen zichzelf zodanige verschillen van potentiaal en dichtheid kent, dat het hierdoor mogelijk is, een bewustzijn op te bouwen. Maar ja, dat moogt U rustig weer vergeten, maar het gaat er alleen maar om, dat U dat voorbeeld U eventjes voor ogen stelt.

Want we hebben ook 'fijne materie'. En dat is altijd iets, daar krijg je last mee, als je daar met mensen over praat. Denkt U zich nu eens in, hoeveel vrije elektronen en andere kleinste deeltjes - want er zijn er zoveel, hè - hier in deze ruimte alleen rondzwerven. Hoe komt het, dat ze vrij zijn? Ze hebben geen binding, dat wil zeggen, ze zijn niet in een atoom binnengekomen en daaraan een relatie met kern plus beweging in een omloop. En stel nu, dat die dingen kunnen reageren als een soort ijzervijlsel. Dan is duidelijk, dat, wanneer er een geest is, dan zal zij in zekere mate deze materie aantrekken. En ja, dat is een zeer vervormbaar geheel natuurlijk, want dat volgt die lijnen van die geest. Daarom noemen dat geval dan, ook maar het beste een soort plasma.

U kunt zeggen: ja, maar dat hangt samen ook met astraal en zo. Dat is wel waar. Als je zegt: plasma, dan zit je meteen bij de hoofdzaak, namelijk, het is in feite een deel, een bezielende kracht, voor het protoplasma, het kan naar buiten treden in een andere, U bekende term als ectoplasma, maar het kan ook in een totale vorm optreden en dan hebben we te maken met het zgn. 'etherisch dubbel'. En het kan een verdichting ondergaan, dan wordt het dus een astraal voertuig. Het kan geprojecteerd worden, voornamelijk als 'gestuwde straling', energie, en U krijgt te maken met die pseudopoden, die je bij telekinese eigenlijk in feite uit je eigen wezen uitstulpt, en die door hun eigen energetische aard dus voor een deel ook de zwaartekracht kunnen uitschakelen, of een heleboel andere gekke dingen doen.

Zo ontstaan er dus in dat lichaam een aantal eigenschappen, waarvan we dan een deel maar astraal noemen. En daar hoort dan ook bij, wat men 'levenslichaam' noemt, dat is in feite weer de energie, waarin het astraal wordt gebonden, enz.

Daarenboven hebben we natuurlijk ook nog iets anders, want, zolang je geconcentreerd bent op een stoffelijk bestaan, dan ben je geestelijk óók geconcentreerd. Dat wil zeggen, dat je alleen op bepaalde impulsen uit je eigen wereld reageert; voor de rest ben je doof, zie je niet. Nu blijkt, dat hierdoor een overdaad van invloeden en ook krachten in de eigen wereld kan worden aangetrokken. Maar die zullen in overeenstemming zijn met die verdichting van energie in die geest. Kunt U het volgen? Hierdoor ontstaan een aantal, wat wij noemen, geestelijke voertuigen, die in feite niets anders zijn als energieën, die niet volledig met het eigen ego verbonden zijn, naar buiten kunnen worden geprojecteerd, maar gelijktijdig door dit ik bestuurd kunnen worden; soms volledig, soms tot op zekere hoogte.

Wanneer we een stoffelijk lichaam zien, dan zit daar niet alleen maar een geest in, maar dan hebt U daar ook nog een antal zogenaamde voertuigen in. En het interessante hierbij is, dat elk voertuig natuurlijk ook weer kwaliteiten heeft. Het etherisch dubbel, of het astraal/ of hoe U het noemen wilt heeft een eigen wereldje, waarin het dus gevoelig is voor soortgelijke waarden. Maar het is materie. Het kan zich zodanig groeperen en richten, dat het als het ware een replica wordt van het menselijk lichaam. Als zodanig kan het zich manifesteren, dus je kunt in verschijning treden elders. En dat is niet alleen een kunstje van sommige ingewijden, maar iets, dat ook heel vaak voorkomt, wanneer een mens in een enorme spanning verkeert en ergens een mededeling wil gaan doen. Het opvallende van dergelijke manifestaties is, dat ze niet plaatsvinden in hetzelfde tijds-ruimte-continuüm, maar dat ze als het ware ontstaan in het ego, buiten de tijd zichzelf projecteren, daar vorm en inhoud krijgen en dan weer op aarde in verschijning treden. Er is dus geen chronologische samenhang. Iemand kan sterven en uren tevoren bij een ander verschijnen en zeggen: ik ben dood. Dat is dan volledig waar, want het is een projectie, die plaatsvond op het ogenblik van sterven.

Hier zitten we op een moeilijk punt. Misschien kan ik het voor degenen, die er verder over na willen denken, beter even netjes formuleren.

De geest als zodanig is energie. Voor energie bestaat tijd niet. Tijd is slechts een functie van eigen beweging, die in de mens zit. Maar, op het ogenblik, dat een verdichting ontstaat, die door de geest wordt gebruikt, zal zij, in overeenstemming met haar verdichting, een tijd-relatie ontwikkelen, die samenhangt met de verplaatsing van die massa in de ruimte.

Er ontstaat naast het in het ik bestaand tijdsbesef, waarom bewustzijnsmomenten berusten, een tijdsbesef, dat op verplaatsing berust. Nu zal, naar mate de massa kleiner is en meer verspreid is, de tijdschaal verschillen van de voor U gebruikelijke. Wanneer een manifestatie plaatsvindt, die kenbaar is binnen Uw eigen tijd, dan zal een ongevère tijdsynchroniteit bereikt zijn. Dit impliceert, dat voor een geest de tijd niet identiek is met Uw tijd. Het impliceert verder, dat de Lichamelijke tijd voor de geest vaak van weinig belang is en dat de voertuigen van die geest gebruikt kunnen worden op een zodanige wijze, dat zij niet verklaarbaar zijn vanuit een chronologisch tijdsverloop volgens stoffelijke maten. O.K.?

Nu zult U zeggen: ja, die geest met die voertuigen. Maar hoe krijgt die geest nu de kans b.v. om astraal wat meer te doen? Of om bepaalde levitatie-verschijnselen te veroorzaken; dat is ook heel interessant. Die geest kan dat doen, ook het lichaam kan dat doen, het gaat hier om een impuls, zonder meer. Maar altijd is daarbij belangrijk, dat een voortdurende omzetting plaatsvindt in het lichaam. En deze omzetting wordt niet bepaald door alleen de stofwisseling, maar wordt daarnaast door respiratie en hartfunctie bepaald en een voortdurende, zij het geringe, wisseling in het totaal evenwicht van interne afscheidingen, dus hormoon-beïnvloedingen van het lichaam in feite. Voldoende? Duidelijk?

Hier ga ik nu nog één stap verder en dan moogt U weer op de proppen komen met Uw vragen. Het zal U duidelijk zijn, dat de onevenwichtigheden in een menselijk lichaam evengoed als bepaalde verstoringen van normale samenhang in de hersenen; een grotere mogelijkheid betekenen voor de geest, om, hetzij haar krachten middels het lichaam te uiten, hetzij haar eigen besef of denken in dat lichaam beter af te drukken.

Nou, dat heb ik heel netjes gezegd, dacht ik, hebt U commentaar daarop zo gauw, of nog niet?

Er schieten mij twee vragen te binnen, waarop ik graag Uw mening wilde horen. De eerste is: zelfmoord, en de tweede is: abortus. Kunt U daar iets over zeggen?

Ja, kijk eens. Zelfmoord dat wil zeggen, dat je je onttrekt aan bepaalde belevingen. Maar dat zijn patronen, die geestelijk in je berusten, hè? Nu is het helemaal niet belangrijk, dat je dus die stoffelijke relatie verbreekt, op zichzelf niet. Het belangrijke is, dat de totale toestand, de emotionele toestand, die daar toe gevoerd heeft, geestelijk aanwezig is. En die kun je niet zonder meer kwijt. Tenzij je daar balansevenwichten tegenover kunt stellen, dat je dus andere potentialen in jezelf hebt, waardoor je dit verbreken kunt, is er de kans, dat er een verstarring ontstaat. Dit betekent dan voortdurende herbeleving in feite van die laatste tijd, van de problemen daarvan en dat impliceert heel vaak dus ook, dat je 'aardgebonden' bent, zoals dat heet. Dat wil zeggen, dat je voortdurend probeert, je problemen op aarde op te lossen, alsof je nog in de stof zoudt zijn, in plaats van te beseffen, dat je dat in jezelf moet doen. Dus dat is, wat zelfmoord betreft. Het is niet aanbevelenswaardig.. Je zoudt het misschien nog anders moeten formuleren: wanneer iemand ten voordele van anderen zelfmoord pleegt, dus uit onzelfzuchtigheid, door een grote liefde, dan is het alleen maar nuttig. Want dan sta je open voor allehand harmonische factoren. Dan is er niets aan de hand. Maar als je dat nu doet, om een ander een loer te draaien of misschien om aan een probleem te ontkomen, dan ben je in feite op het ogenblik van die zelfmoord afgesloten van je wereld. En die afgeslotenheid zul je dan geestelijk een tijdlang behouden. En dat is de moeilijkheid.

En bij hara-kiri bijvoorbeeld?

Nu ja, wanneer hara-kiri dus voortvloeit uit het besef, dat men hierdoor eer herstelt - want het is iets, wat tegenwoordig niet meer zo in de mode is, hoor, andere vormen van zelfmoord zijn meer populair: kaping, kidnapping en zo - dat was dus vroeger zó: iemand heeft gefaald. Wanneer je de consequentie daarvan neemt, door ritueel te sterven, dan neemt hij dus alle schade weg van de familie. En die worden dan weer geëerd. En zo was dus hara-kiri in heel veel gevallen een daad, die je stelde voor je familie. En dat is, als zodanig, geen vorm van zelfmoord, waar je last van zult hebben. Er waren er ook, die het alleen maar deden omdat ze hun zin niet kregen. Ja, die hadden wel een hoop last, want die verwierpen de wereld op het ogenblik, dat zot die daad kwamen. En daar zit het criterium.

Goed. En dan die abortus. Ja, abortus zit de mensen altijd ontzettend hoog. Maar, laat ik het zó zeggen: U koopt dus een pand, terwijl de infrastructuur van dat land al aardig is aangelegd, er worden inderdaad een paar schopjes aarde genomen voor het begin van de fundamenteen en dan zegt iemand: "Ho!" Bestemmingsplan! of zo iets. Ja, wat doe je dan, als geest? Dan ga je in arren moede zoeken, of je iets anders kunt vinden. 't Is niet zo leuk, maar is het nu zo erg? 't Komt elke dag voor.

Ik bedoel maar, dat is een situatie, waarmen ook zuiver natuurlijk voor kan komen te staan. Geestelijk gezien is dat dus niet erg. En dan kan het zijn, dat je zegt: nu ja, dat huis is ten dele afgebouwd, maar het deugt niet, afgekeurd. Oók, 't is jammer, ik dacht, dat het wel een leuke buurt zou worden, maar, nou ja!

Maar het kan ook zijn, dat een huis klaar staat, dat je je ameublement er in hebt gebracht, dat je er in trekt, bij wijze van spreken zegt: Nou, we gaan morgen een housewarming-party geven en dat iemand dan zegt: "Grr!!" 't Hele huis weg. Ja, dan heb je recht om nijdig te zijn. En daarom zeggen wij dus, vanuit de geest - niet iedereen is het er mee eens, in de geest, dat mag ik erbij zeggen, hoor - dat we over het algemeen een abortus provocatus binnen de eerste drie tot maximaal vier maanden van de zwangerschap niét ernstig achten, daarna wél. Nou, dan weet U het. Ik dacht, dat ik met mijn voorbeeld duidelijk had gemaakt, waarom.

En euthanasie?

Euthanasie acht ik uit den boze. Niet, omdat ik ze op zichzelf altijd verwerpelijk acht. Maar er zit een bepaalde menselijke factor bij. Wanneer je namelijk begint met euthanasie toe te staan, zelfs, wanneer dat op eigen verzoek gebeurt, maar zonder feitelijke noodzaken dus, dan kom je in een situatie, waarbij iemand zegt: "Opa wordt te oud voor ons bedrijf, laten we hem maar heel vriendelijk en vreedzaam ombrengen, dan komen wij kinderen tenminste een keer aan de beurt." Dat klinkt misschien erg gek, maar die kant ga je uit. Met het euthanasieprobleem zit je altijd voor de vraag: heeft iemand het recht, zijn eigen leven te nemen? Dan zeg ik: Ja. Hij moet er de gevolgen van dragen, dús heeft hij het recht. Wanneer iemand meent, dat het stoffelijk lijden niet te dragen is, wanneer iemand meent, dat hij, om een of andere reden onduldbaar, ondragelijke last gaat betekenen voor anderen, dan is het volgens mij zijn recht, om zijn leven te beëindigen. En ik kan me voorstellen, dat iemand dan zegt: nou, daar moet je dan aan meewerken. Maar dan zou ik toch zeggen: liefst géén actieve medewerking. Zolang de mogelijkheid bestaat, moet de persoon het zélf doen. Verstrek eventueel die pilletjes, waarmee men vredig in kan slapen, zet er desnoods een bekertje water naast, maar als de patient éven kan, laat hem zelf slikken. En niet een spuitje. Begrijpt U, wat ik bedoel?

Omdat je, op het ogenblik, dat je euthanasie dus ánders dan op deze wijze als een volledig vrijwillig iets, ook maar eniszins gaat tolereren, je een hele hoop mensen een wapen in handen geeft om hun tegenstanders, of degenen, die hunsz inziens niet meer nuttig zijn, eenvoudig te doden. Het is een zuiver menselijke, een zuiver menselijk-psychologische reden, dat ik dat zeg.

De geschiedenis heert het bewezen.

Mag ik nog even iets vragen over die abortus? Toen U het daarnet had over die geest van de vrucht, zal ik maar zeggen, van het gebouw, maar nu van de geest van degeen, die de abortus ondergaat?

Dat is een kwestie, die die persoon zelf moet regelen. En ik geloof, dat, wanneer je daarover spreekt - dat is wel een afwijking even, maar ik geloof, dat iedereen het goed vindt, ja? - dan moeten we rekening houden met het volgende:

Punt één: op het ogenblik, dat zwangerschap ontstaat, voltrekken zich een aantal omzettingen in het lichaam en dit zijn omzettingen, die zowel emotioneel zijn als feitelijk. Wanneer we aborteren, dan maken niet het geheel van die ontwikkelingen onmiddellijk ongedaan. En dat betekent dus, dat de mens zit met een lichaam met verstoorde reacties, waarvoor nu geen bewuste reden meer kan gevonden worden. En dat impliceert dus een psychologische druk, die dan over het algemeen, wanneer er niet een heel goede begeleiding is, dus een kans, om áf te reageren eigenlijk, kan voeren tot sterke veranderingen in de persoonlijkheid. Ik geloof dus niet, dat je moet zeggen: "nou ja, abortus is een, twee, drie, blaaspipje weg", maar dat je dus reëel moet zeggen: wat hier gebeurt is het verstoren van lichamelijke processen en dus ook de verstoring van een instinctieve conditionering, die niet zonder meer ongedaan kan worden gemaakt.

Daarnaast zit natuurlijk de factor, waar je ook rekening mee moet houden, van het milieu, dus ook nog een aanvaardings- of verwerpingstendens in de omgeving. En deze kan juist in die zeer labiele toestand, waarin men na de abortus, maar ook, en dat moet U niet vergeten, tijdens de zwangerschap pleegt te verkeren, door betrekkelijk kleine verschuivingen zelfs in de omgeving ten goede of ten kwade worden beïnvloedt. Daarom hebben die mensen wel degelijk hulp nodig, wanneer zoiets gebeurt. Maar op zichzelf geloof ik dat er geen bezwaar behoeft te bestaan.

Weet U, dat is een heel eigenaardig ding. Ik heb gehoord, U hebt Dolle Mina's die willen baas zijn in eigen buik. Nu ja, dat kun je ze niet kwalijk nemen. Maar op het ogenblik dus, dat ze zwanger worden, hebben ze kennelijk tijdelijk toch de leiding aan een ander overgegeven. En ik geloof, dat ze dan de consequenties daarvan toch ook moeten beseffen.

Abortus kan aanvaardbaar zijn om vele redenen. Maar ik geloof niet, dat ze zonder meer aanvaardbaar moet zijn, alléén maar, omdat het lastig is, dat er een kind komt. Ik geloof, dat je dan moet begrijpen, dat er andere mogelijkheden en dingen en wegen moeten zijn, en dat men niet alleen eenkleine onachtzaamheid met alle gevolgen daarvan eventjes gauw ongedaan kan maken. Dat gaat helaas niet. Ongeacht het feit, dat afbreken op zichzelf in de eerste drie tot vier maanden geestelijk aanvaardbaar is en dat ik niet kan begrijpen, waarom men het stoffelijk onaanvaardbaar vindt. Ik geloof, dat het iets is, wat ieder voor zichzelf moet kunnen besluiten en beslissen. Maar ik geloof óók, dat ieder dan wel moet beseffen wat er aan de hand is. Goed, dat was dan dus de abortus.

x De zelfbepaling, de lichamelijke zelfbepaling is vrij gering tot miniem, dat wil zeggen, dat je op een gegeven ogenblik het geval krijgt van een ernstig ongeluk, waarbij je zes maanden plat gaat, waardoor ik andere dingen ga doen, dan ik in die zes maanden gedaan zou hebben, vindt dat dan zijn oorzaak primair in de geest?

- Nee, dat vindt dan niet alléén in de geest zijn oorzaak. U moet heel goed begrijpen, die geest kan er dus wel iets aan doen en op het ogenblik dat de totale lichamelijke tendens voor de geest onaanvaardbaar wordt, dan verstoort die geest dus ergens het evenwicht. Dan wordt de eigen reactiemogelijkheid van die mens iets minder, zijn oodeel wordt onzuiverder, de kans op een ongeluk wordt groter. Maar het is niet zo, dat die geest zegt: nou, daar komt een auto, dus stap er nou maar even onder. Trouwens, wat weet de geest van auto's. Een auto is een voertuig, een lichaam is een voertuig, waar is het verschil? Hoogstens, dat een auto tegenwoordig even duurder is in onderhoud, vroeger was het goedkoper.

x En ziekte, zou dat wijzen op een lager energiepeil van de geest?

- Nou, dát kan er mee te maken hebben. Maar nu moet U ook weer even goed nadenken, hè. Ziekte is altijd een organische malfunctie, dus een verkeerd functioneren ergens in het lichaam. En dat kan op vele manieren ontstaan. Wanneer we te maken hebben met een infectieziekte, dan kan hier nooit ^{ook} een verstoring van het krachtveld ontstaan. Maar de vatbaarheid voor die infectieziekte wél. Het verminderen van afweervermogen van het lichaam wél, de infectie op zichzelf en het ziekteverloop, dat daardoor gedictieerd wordt, niet. Maar in het algemeen kun je zeggen, dat op het ogenblik, dat er een onevenwichtigheid ontstaat in het menselijk denken of in de menselijke persoonlijkheid, er een grotere vatbaarheid voor ziekte zal ontstaan, punt een, en punt twee, dat is een ander verschijnsel, bestaat er vaak een neiging, te vluchten in een schijn van onvermogen, waardoor mén in feite autosuggestief bij zichzelf symptomen veroorzaakt, die, wanneer ze lang genoeg worden aangehouden, het lichaam in feite aantasten, zodat ziekten, uit zuiver psychische oorzaken ontstaan, een volledig lichamelijke weerkaatsing vinden en dan ook niet direct ongedaan kunnen worden gemaakt na herstel van het geestelijk evenwicht. Mentaal evenwicht, zoudt U zeggen, waarschijnlijk.

x Ja, ik wou graag vragen: per slot mag je dus je eigen geboorte kiezen. Kan een mens nu niet zo ver komen - zoals dat in het Oosten ook wel gebleken is - dat hij ook zelf het tijdstip van zijn sterven mag bepalen?

- U hebt gehoord, dat ik daar niets op tegen heb. Maar ik wil daar nog wel even verder op doorgaan. Ik weet, wat U bedoelt. Op het moment, dat men zich geestelijk volledig kan uiten in het stoffelijk lichaam, zodat een vergelijkbaarheid kan ontstaan tussen de inhoud van de geest, - wat je haar denken misschien kunt noemen - en het stoffelijk denken, is het mogelijk, alléén door concentratie op bepaalde punten en beelden eenvoudig het lichaam het functioneren te ontzeggen. Op dat ogenblik is er sprake van een zuiver organische dood, niet van een zelfmoord, maar gewoon van een ophouden van functioneren. En dat is, wat U bedoelt in het Oosten.

x Ja ja, dat bedoelde ik.

- Maar, of je dit nu doet of dat je het op een andere manier doet, is dat zo'n groot verschil? Ik geloof, dat je gewoon moet stellen: op het ogenblik, dat ik mij bewust ben van mijn bestaan, geestelijk en stoffelijk, en een volledig overzicht heb over de consequenties van het verbreken van mijn band met de stof als geest, ben ik gerechtigd mijn eigen leven te nemen. Die gerechtigdheid bestaat mijns inziens altijd, alleen de raadzaamheid ontbreekt, omdat men gemeenlijk bij wijze van spreken van een wolkenkrabber afstapt, zonder zich af te vragen, of die zakdoek, die men heeft, ook goed kan dienen als parachute.

Het is dus gewoon: het niet weten, waar je aan begint, het roekeloze. Daar zou ik me tegen willen verweren. Maar ik geloof, dat je het beslissingsrecht van de mens niet aan mag tasten. Op het ogenblik, dat je de mens het beslissingsrecht over zijn eigen lichaam en leven ontnemt en alle processen, die daar mee samenhangen, ook zwangerschap dus, e.d., dan gaat men de mens maken tot een uitvoerende functie van een zogenaamd sociaal organisme, dat niet feitelijk bestaat, maar een illusie is, die door vele mensen onderling wordt opgebouwd, zonder dat ze door het werkelijke leven van de delen van de massa, waaruit ze is opgebouwd, ooit worden ondersteund. En dat vind ik absoluut verkeerd. Alleen op het ogenblik, dat er een perfecte mensheid ontstaat, waarbij alle mensen krachtens wezen en geest in volledige harmonie samen kunnen werken, zou ik zeggen, zal die gemeenschap, en zelfs zonder de vrijheid van het individu aan te tasten, want het is één met die gemeenschap geworden, bepalend zijn voor het gedrag van allen. Maar op het ogenblik, dat het een uitschakelen is van het persoonlijk denkvermogen zonder de vrijheid van beslissingsmacht, moeten wij ons er beslist tegen verzetten.

x Komen we ooit zover?

- De waarschijnlijkheid, dat het zover komt, is zeer groot. Uiteindelijk moet U zó rekenen: U hebt waarschijnlijk nog een 40 a 50 miljoen jaren te gaan met deze wereld, voor dat ze voor Uw soort leven minder bewoonbaar wordt, en als U dus nog een miljoen jaar de tijd hebt, zult U het heus ver kunnen brengen. Tenzij U natuurlijk vóór die tijd Uzelf uitroeit. Want U zit, menselijk gezien, in de puberteit. Juist de vervreemding van het ^{zuiver} stoffelijk organisme van de directe relatie met de omgeving maakt het vatbaar voor conditionering, die niets meer te maken hebben met de eigen kwaliteiten van het stoffelijk lichaam. En dat maakt het voor de geest ook vaak moeilijker, om daar het nodige aan te doen.

Het ligt dus zo: Wanneer een lichaam tiengeslachten lang geconditioneerd is te leven in een omgeving, waar gemiddeld twee mensen per vierkante kilometer wonen en het nageslacht moet opeens leven in omstandigheden, waarbij vier mensen per vierkante kilometer wonen, dan ontstaat een enorm verzet daartegen en dan komt dus als vanzelf een soort, ja zegmaar, anarchische agressiviteit tot uiting, waarbij men probeert voor zichzelf die vrijheid te herwinnen, die men eigenlijk nog niet eens ooit gekend heeft. Dat is?....., maar dat kunt U weer historisch nagaan. Voldoende? Of moet ik meer zeggen?

x Ja. Er komen steeds meer geesten op een gegeven moment, die op deze planeet gaan wonen, omdat we meer mensen hebben. Waar komen die nu vandaan?

- Nu ja, als je het zo bekijkt, dan zit er op het ogenblik een aardige vee-stapel tussen. Dat is ook heel begrijpelijk, want U mensen hebt groot aantal, juist van de hogere diersoorten zodanig beperkt in mogelijkheden en aantal, dat degenen, die daarin geïncarneerd zijn geweest geen keuzemogelijkheid meer hebben. Het enige, wat ze nog kunnen doen is, óf in een mens incarneren, óf dus ergens een andere wereld zoeken. En dat doe je, zeker in dat stadium van geestelijke ontwikkeling, niet zo snel. En dat betekent dus, dat geesten op het ogenblik in de mensheid incarneren, die geestelijke gezien, eigenlijk nog niet volledig rijp daarvoor zijn. En daardoor ontstaan dus in de relatie geest-lichaam in feite voor die geest een toenemend grote onevenwichtigheid, onbeheersbaarheid. Dat impliceert dus, dat we een groot aantal mensen krijgen, die door zuiver materiele impulsen en instincten beheerst worden en bij wie de geestelijke invloeden wel een zwakke rol spelen, maar nooit gedragsbepalend zullen kunnen worden. U hebt het gevraagd en ik hoop niet, dat U het erg vindt, maar ik heb getracht, het duidelijk te maken.

x Wat doe je er aan?

- Wat je eraan moet doen, is, in de eerste plaats begrijpen, dat voortbrenging niet in de plaats kan komen van A.O.W. Dat vergroting van inkomen door kinderbijslag in feite diefstal is door afschuiving van verantwoordelijkheid. Dat is dan voor Uw eigen land. Als we dat alleen eens gaan bekijken. Ik vind het krankzinnig, dat men zegt: ja, we moeten voor de kinderen zorgen. Natuurlijk, laten de ouders dat maar doen. Ze hebben ze voortgebracht. En wanneer die ouders dat niet willen doen en niet kunnen doen, kunnen ze kinderen helemaal afstaan. Maar niet de ouders ...?....dat ze b.v. nog eens een keer zelf een verzetje hebben. Ze hebben hun verzetje gehad, laten ze er maar voor betalen. Bovendien, wanneer er een kind is, dan moet de gemeenschap daarin zeer veel investeren in de huidige maatschappij om het tot een enigszins bruikbare burger te vormen, d.w.z. om het overlevingskansen te geven in een betsaand maatschappelijk bestel. Is dat al niet voldoende? Dat de gemeenschap elke mens, die er is, probeert de kans te geven, mens te zijn binnen deze maatschappij, met de middelen en de mogelijkheden, die iedereen kan gebruiken binnen die maatschappij. Is dat niet voldoende?

he veel kinderen

Moet je nu ook nog andere subsidieren, die op deze manier toch al de gemeenschap een grote last opleggen? Ik vind het op zichzelf een beetje onzinnig, hoor. Vroeger kon ik dat begrijpen. Vroeger had je geen zekerheden, dus je moest kinderen hebben, want als je dan te oud werd om te werken, - God zegen de greep, dat je het werd, maar goed - dan had je dus de kinderen. Dan was dus een rijk nageslacht in feite een verhoging van je pensienmogelijkheden. Dat is aanvaardbaar, dat is een sociale samenhang. Nu kun je zeggen: het is niet goed, maar aan de andere kant: het kon niet anders. Maar in een gemeenschap, waar dus zoveel onzekerheden weggenomen worden door, wat je kunt noemen, de sociale solidariteit, daar geloof ik, dat je dergelijke dingen niet moet aanmoedigen. Als er teveel mensen zijn, nou ja, goed, dan moeten er maar wat minder komen. En daardoor krijg je dan vanzelf aan onze kant, dat er dus een groter gedrang ontstaat. Dat gedrang zal er toe bijdragen dat diersoorten zich weer herontwikkelen, want dan móet men toch weer, er is geen gemakkelijker uitweg. Terwijl bovendien juist de meer bewuste geesten gemakkelijker voorzien: dáár komt dadelijk die uitstraling, dat signaal en dáár leg ik plotseling mijn kracht op, dan is dit gemonopoliseerd, dan is dit van mij, voorlopig. Dan krijg je dus meer bewuste geesten, die bewust en wetend incarneren, veel minder toevalsincarnaties. En je krijgt dus een hoger geestelijke gehalte van de mensheid, die overblijft. Nu ja, goed, daar zullen mensen het niet mee eens zijn, denk ik.

En niet alleen de geest profiteert toch duidelijk van lichamelijke belevingen in de ruimste zin, maar toch ook nog andere krachten en krachtvelden, die bij bepaalde lichamelijke aandoeningen profiteren, meebelevén, meedrinken enz.

Nou, meedrinken, U moet het eigenlijk zo zeggen: op het ogenblik, dat U bijvoorbeeld een zeer sterke emotie ontwikkelt, ontstaat een uitstraling, die eigenlijk buiten Uw normale aura uitstraling uitgaat bijna en die een aantastbaar krachtveld is geworden. Dat wil zeggen, omdat het buiten die eigenlijke begrenzing van het ik uitstraalt, kan een ander zich daarin vasthechten en kan die energie nemen. En dat kunnen dan geesten zijn, natuurlijk. Er zijn bepaalde natuurkrachten, die het ook kunnen doen, maar dat komt niet zo vaak voor.

Maar astraal...

Het astraal is een wereld, die in zichzelf geen vormen en leven dragen. en dat vergeet men weleens. Het astraal is een wereld, die in feite niet eens bestaat, dan door de aanwezigheid van vormende krachtvelden, die in staat zijn de fijne materiedeeltjes als het ware weg te zuiveren uit de materie en zo een eigen vorm van bestaan te geven. Maar dan moet er altijd een, bezielende kracht zijn, anders zijn die vormen zinloos en dan vallen ze uit elkaar. Dit kan de gedachtekracht van de mens zijn, maar dan houdt die ook de vorm in stand, en krijgt de reflexen ervan. En het kan de geest zijn, die dat doet. De astrale wereld is dus geen reële wereld.

Bestaat er dus een onbewuste drang om die astrale wereld door bepaalde emoties in stand te houden, zonder dat men zich daarvan bewust is?

Nu, dat is een wisselwerking. Ik hoop, dat U het allemaal interessant vindt, ik vind het wel leuk, omdat de meeste mensen het over het hoofd zien. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Hebt U weleens pinda's gegeten? Daar begint U bewust aan, het pinda's kraken en knabbelen, weet U wel? Maar als je nu eenmaal bezig bent, dan wordt het automatisch. Dat wil zeggen, er is een gewoonte ontstaan en het kost je vaak méér moeite om op te houden dan met het beginnen. Zo is het ook in de astrale wereld. Kijk, wanneer ik een gedachte uitstraalt, dan breng ik iets tot stand en ik ben mij daarvan, zij het flauwtjes, bewust. Die voorstelling blijft me dus een beetje beïnvloeden. Elke keer, dat ik nu een gelijksoortige emotie krijg of een gelijksoortig denkbeeld of een gelijksoortige beleving of confrontatie met mijn omgeving, zal ik dus geneigd zijn, om weer diezelfde impuls te gebruiken. Dat zijn situaties dus, waarin je je afvraagt, waar op een gegeven ogenblik nog sprake is van een bewust streven of een grotere geestelijke bedoeling zelfs, of alleen eigenlijk maar van een pindaknabbeffect.

Ik ken mensen, die de hele dag kruisjes slaan. Ik weet niet of U die kent. Dat zijn heel eigenaardige mensen. Dan roept er iemand - ook nog zeer vroom -: Potvoordriedubbeltjes! (K.N. slaat een kruisje) Schietgebedje er tegenover. Doen die mensen dat nu bewust? Nee, dat is gewoonte geworden, een geconditioneerde reflex. Maar de gedachtekracht, die ze op die manier origineren, die sturen ze uit naar iets, wat ze al gevoeld hebben.

Die schil blijft bestaan?

Die schil, die vervalt weer langzaam. Maar het is dus duidelijk, dat die in zichzelf gevormd is, het is een samenhangende vorm en die is nooit zo hecht als echte materie.

Ja zoudt het beter kunnen vergelijken met betrekkelijk snel vervallende radio-actieve elementen. En dan worden deeltjes afgestoten. Maar, naarmate meer deeltjes worden afgestoten, en dat is het typische, verandert niet de structuur, want er is geen materie, maar verminderd de massa en daardoor vermindert de samenhang. Dus het verval. Maar wanneer honderdduizend mensen honderdduizend dagen bezig zijn geweest, om een bepaalde god te vereren, dan is er een beeld ontstaan - een compositie van hun aller voorstelling waarschijnlijk, -maar geladen gelijktijdig ook geladen met eigenschappen. Dat wil zeggen, op bepaalde toestanden en signalen op aarde spreekt die god, massa-energie in stof gebonden, aan. En als nu niemand ineens meer die god vereert, dan zal dat waarschijnlijk toch nog vijfhonderd jaar duren, voordat er van die god helemaal niets meer over is. In die tussentijd zal hij, in het begin, blijven reageren, daarna wordt die reactie steeds minder merkbaar maar is het basispatroon nog aanwezig. Begint er dan iemand hem weer te vereren, dan kan hij weer een poosje zichzelf opbouwen en dan is hij weer actief. Is dat duidelijk genoeg?

x Ja, U spreekt over god. Een kennis van ons is een christen..... ik vind dat die modern vandaag de dag is, want hij zegt: god houdt zich niet bezig met de mens, het leven van de mens, hij grijpt ook niet in, want dat doet de mens toch allemaal zelf. Wat denkt U daarvan?

Ik zeg, God houdt zich met ons allen bezig, omdat we, zover we na kunnen gaan, bestaan in en uit de oerkracht. En wanneer we zeggen: prima materia, dan zeggen we in feite ook: oerkracht, maar nu dus in een bepaalde vorm van uiting. Dus, God is wel voortdurend met ons bezig, maar, iets anders: God is niet betuttelend. Dat zijn mensen in zijn naam heel vaak, maar hijzelf is dat absoluut niet. Omdat hij door zijn wezen al de wetten heeft gesteld, waaraan we moeten gehoorzamen. Alles, wat binnen God mogelijk is, wat denkbaar is, dat behoort tot de totaliteit. En de mens kan alleen in dat besef van het geheel, dus van al die mogelijkheden, zich bewust worden van God en de directe relatie ermee. Dat is ook een feit. En dat God daarom niet de mens op de voet volgt, zoiets van: Hè, kijk die nu toch weer eens! Kijk dat nu toch eens even aan; zeg! Wèér naar de burens, hè? Jaja, die bikini, jaja! Twee slechte aantekeningen! Kom nou!

x Goede aantekeningen!

Tja, dat ligt er maar aan, van welke kant je het bekijkt, hè? Ik vind dat zo krankzinnig, maar dat ligt op een heel ander niveau. Ik vind het zo'n krankzinnig idee, dat kunt U zich wel voorstellen hè? Stel je voor, je gaat dood. En dan kom je niet gewoon, zoals ons allemaal toch overkomt, ergens in een vaagta, daar zie je iemand, die zegt: nou ga maar mee, dan kun je eens even overdenken, wat je bent; en dan zie je een wereld en je hebt weer contact. Nee! Je zult naar boven, trappen klimmen naar de hemel. Kom je aan de hemel, staat er iemand met een baard, sleutels, voor een poort: "Naam?", "Adres?" "Laatste bezigheid?" Juist. "rchief" Nou, dat zit niet goed met U. 127 keer buiten de pot gepiest! Kinderen geslagen. Vlieg vleugeltjes uitgetrokken. Weggelopen uit de kerk na de preek. Als je het nu ervoor had gedaan had ik het kunnen begrijpen. En dát daar, hè? Centjes potten, centjes potten. En zóveel keer pot gerookt? Nou, dat is zeker van na mijn tijd. VAGEVUUR!

Kom nou! Kom nou, in God's naam. Denkt U nou werkelijk, dat God zo'n grote komediant kan zijn? Denkt U, dat God een mannetje is, met een kaal hoofd, een baard, een stralenkransje, een driehoek erachter, een duif boven z'n hoofd? Mensen maken van God, wat ze willen. En als de god van de mensen ziet, dat is God alleen datgene, wat zij zouden willen zijn. En dan is het helemaal niet gek, als we horen: Onze God is een wraakzuchtige God, of: God is een toornige God, of: God is een liefdevolle God, - natuurlijk, ze hebben liefde nodig -. Onze God is vol vergiffenis - ja natuurlijk, als je zo naar een mensenleven kijkt, dan kan ik dat begrijpen. Onze God is de enige Ware God! Je kunt ze nog bekijken ook, ze zijn voordeliger bij het dozijn, maar er is maar één goeie.

Lieve mensen, laten we alsjeblieft met God geen spelletje spelen. Dat dóenn de mensen op aarde. God is er! God kun je beleven! God is dat gevoel van licht in je. God is dat gevoel van grenzeloosheid, dat een soort vreugde is. Maar God is geen miezerig mannetje, dat streepjes staat te zetten. En dat is trouwens maar goed ook, zeg. Stel je voor, dat dat waar zou zijn? Dat je helderziende zou zijn, nietwaar, en je denkt: Kom ik neem het er een keer van! En dan kijk je en daar staat zoiets met een paar grote vleugels en een boek: " Zoentje, zoentje, zoentje" (Mimiekt) "Oh, dat wordt een kruisje!"

Nee, zo is het niet. Het leven, met al zijn mogelijkheden is er. Je moet in dat leven datgene voor jezelf vinden, dat voor jou harmonisch is. Je kunt je ook niet onttrekken aan de gevolgen, niet zeggen: ik doe iets en de gevolgen worden door een ander opgeknapt. Denken ze óók. 't Is niet waar. Je staat altijd voor de consequenties van wat je bent en wat je doet. En daar kun je je op geen enkele manier feitelijk aan onttrekken, omdat al wat je doet, een verandering betekent in jezelf, waarmee je af moet rekenen. Dat is de goddelijke rechtvaardigheid. Een rechtvaardigheid, die in U zit en niet ergens in een strenge rechter bóven.

Nou ja, ik moet het niet al te serieus máken, misschien

De naam "God" werkt zo verwarrend.

God werkt verwarrend? Waarom?

Nou, voor de één is het "Het Licht", en voor de ander: dat miezerige mannetje

Goed. Laten we dan niet met anderen over God spreken, maar met onszelf over de God, die we in onszelf kennen. Laten we dan begrijpen dat, zelfs al is het de echte God niet, hij voor ons het symbool is van het hoogste, wat er bestaat, van het beste, wat er bestaat. En als het dan een miezerig mannetje is, nou ja, goed. Laat dan maar. Probeer alleen maar in jezelf in overeenstemming met die God te leven en probeer níét, die God in overeenstemming te brengen met jezelf.

Och, weet U, 'n situatie: Dan wordt je zendeling, hè? Dan zijn er mensen, die zijn zo druk bezig, de noodzaak van naastenliefde aan anderen te verkondigen dat ze er zelf geen tijd voor hebben. En er zijn mensen, die zo voortdurend bezig zijn om anderen te wijzen op het nakende einde van de wereld, dat ze er zelf luxe kleding voor kunnen kopen. En zo kan ik doorgaan.

God wordt geëxploiteerd op deze wereld, lieve mensen. Door sommigen misschien te goeder trouw, door anderen bewust. En hoe we die God uitdrukken, is niet belangrijk. Of ik nu zeg: Allah, of dat ik zeg: God, of dat ik zeg: Jezus Christus, of, voor mijn part: Donar, of dat ik terugroep naar de oude goden, wat maakt het voor verschil uit? Wanneer ik in mijzelf maar geloof. En als ik een ander zie, die in een god gelooft, laat ik dan proberen, het goede en het lichte in die ander een klein beetje te beseffen, laat ik proberen, dat goede en dat lichte, dat in mijzelf bestaat, een beetje sterker te maken. Ik geloof niet dat God zich afvraagt, hoe hij genoemd wordt. Maar als die God denken kán op onze manier, wat ik vaak betwijfel, dan zal hij zich ongetwijfeld afvragen, of hij erkend wordt. Of je in jezelf erkent, dat er iets hogers, iets groters is. En ik dacht, dat dát het meest belangrijke is. En zodra je dan gaat schermen om de naam of zo, vergeet je de werkelijkheid, dacht ik. Vechten om de naam van God, dat is dubbelen om des keizers baard.

Goed. Dat waren mijn commentaren. En dan ben ik zo langzamerhand ook aan het einde gekomen van de tijd, die ik ter beschikking heb. Ik ben toch weer op zijwegen geraakt, U ziet, hoe menselijk de geest nog is. Maar mag ik nog even een paar punten heel kort dan gaan formulèren en dan moet U het maar nemen, dat ik het kort en duidelijk zeg op mijn manier.

De relatie tussen lichaam en geest wordt bepaald door de wijze, waarop beide in staat zijn, een onderlinge samenwerking of eenklank te verwerven. Naarmate de harmonie tussen geest en lichaam groter is, al dan niet beseft, zal het resultaat van het leven beter zijn, zowel voor het lichaam als voor de geest.

Een lichaam is een vorm. Die vorm vergaat. Het besef van die vorm en de belevingen daarvan worden deels, maar niet volledig in alle details, geregistreerd in de geest. Datgene, wat in die geest bestaat, blijft bij hen bestaan, maar krijgt een voortdurend andere functie, zodat we te maken hebben met een zichzelf voortdurend wijzigend kaleidoskopisch mozaïek, waarin op den duur de voorstelling van het ware ik gevonden moet worden.

De kracht van de geest ten aanzien van de stof wordt onder- of overschat. De geest kán veel doen ten aanzien van zijn eigen lichaam. Hij kan ook veel doen ten aanzien van het stoffelijk besef. Maar hij is niet in staat, om het geheel lichaam te doen beantwoorden aan zijn geestelijke persoonlijkheid, tenzij eerst een volledige harmonie bereikt werd.

En, ten laatste, maar, dacht ik, toch niet ten leste: Een mens, die zich voortdurend bezig houdt met zijn geest alléén, vergeet, dat hij alleen bewust in de materie leven kan in en vanuit de materie zelf. Maar degeen, die vanuit de materie zoekt, zijn aanvoelen van hoogste waarheid voortdurend waar te maken, zal ontdekken, dat de geest óók in die materie een voortdurend meer kenbare waarde betekent en dat vanuit die waarde voortdurend meer voor het ik kenbare krachten ontstaan, zelfs, wanneer die krachten niet algemeen gebruikelijk zijn op stoffelijk niveau, zodat men ze daar paranormaal noemt.

Zo. Verder was het mij aangenaam. Na de pauze krijgt U een andere spreker. Ik wens U verder allemaal een prettige avond toe en ik hoop, dat ik U iets heb kunnen brengen, wat nog even voor U het nader overdenken waard is. Goeden avond.

D I S C U S S I E

Chakra-ontwikkeling

Goeden avond, vrienden,

Voor het tweede gedeelte van de bijeenkomst werd mij het voorrecht gegeven, de vragen te beantwoorden, voor zover die niet van persoonlijke aard zijn of op de een of andere wijze door mij niet verantwoord beantwoord zouden kunnen worden op dat ogenblik. Mag ik beginnen met datgene, wat schriftelijk is binnengekomen?

Gaarne iets over de chakra-ontwikkeling ten aanzien van dit onderwerp.

Chakrum is niets anders dan een werveling in de aura, waarin de geestelijke zenuwimpulsen en de materiele impulsen samenvloeien. Het laagste chakrum is vierbladig en de functies van deze vier bladen worden in elk hoger chakrum herhaald. Een volgend chakrum is 8, 16 enz.-bladig. En op deze wijze krijgen we dus te maken met een aantal geestelijke zintuigen, waarin een steeds groter aantal reactiemogelijkheden aanwezig is. Wanneer de chakra's ontwikkeld zouden zijn, dus inclusief het kruinchakrum met 144 zgn. bladen of functies, dan kan worden gezegd, dat de geest volledig deel is van het lichamelijke leven en dat de geestelijke waarden door de materie volledig kunnen worden uitgedrukt, voor zover dit in de materie mogelijk is. Is er een lager chakrum volledig geopend, dan betekent dit dus, dat de geest in mindere mate beheersing heeft. Waar men niet veel verder komt dan het middenrifchakrum - het zonnevlechtchakrum - daar kan men zeggen, dat de geest over het algemeen geen bewuste invloed kan uitoefenen. Borstchakrum, behoorlijk ontwikkeld of geheel open: de geest is in staat een groot gedeelte van haar eigen waarnemingen en waarden door te geven; de bron wordt niet redelijk beseft. Komt men bij het keelkopchakrum: de geest is in staat, volledige uiting te geven aan haar eigen inhoud; een deel van de geestelijke waarden en werkingen kunnen ook mentaal beseft worden. Is dit voldoende? Dan de volgende vraag.

Welke illusie jaagt de gokker na, die niet primair op bezit jaagt? Is hij de gevangene van zijn eigen spel? Zo ja, dan zijn we allemaal gokkers.

Ik ben geneigd, zover mijn ervaring van de materie nog reikt, dat laatste absoluut te onderschrijven. De meeste mensen nemen risico's, omdat de prikkeling van het risico voor hen belangrijk is. Het geeft hen het gevoel, dat zij iets doen, dat er iets aan de hand is. De resultaten zijn daarbij, voor de meesten van hen, in feite minder belangrijk, en zijn zij behaald, dan worden zij terzijde gesteld, om onmiddellijk weer die spanning van onzekerheid en schijnbare noodlotswaarde te ondergaan. Is dit voldoende?

Ja, en of nu die gokker specifiek die..... snelheid..... gefascineerd blijft (onvertaanbaar)

Nee, hij wordt zelf gefascineerd door de snelheid, die hij vertaald door een gevoel van macht en als zodanig een ontrukt zijn aan zijn eigen beperkingen. Volgende vraag graag.

Het tijd/ruimteaspect van de geest ligt anders voor de geest dan voor de mens. O.K. Maar wat, als de mens zich verplaatst even snel als het licht. Dan staat de tijd voor hem stil t.o.v. ons.

Dan zal die tijd voor hemzelve nog precies dezelfde waarde bezitten als nu. De tijd, die U op het ogenblik kent, is namelijk organische tijd, waarbij de indeling van die tijd plaats vindt op grond de levensritmewaarden van Uw eigen planeet. En dit tijdsbesef is nu eenmaal geïntegreerd in Uw denken en zal bepalend blijven, ook wanneer U met een snelheid gelijk aan die van het licht - feitelijk onmogelijk, maar - U zoudt bewegen. Dat is precies hetzelfde als wanneer je zegt, dat iemand altijd precies op Mach 1 of Mach 3 blijft vliegen. In feite ben je er altijd iets boven of iets onder.

Dus, wat de geest betreft kun je zeggen: het verschil is dit: voor de geest wordt tijd bepaald door het aantal functies, dat in die geest plaatsvindt. En aangezien er geen lichamelijke ritme is, dus geen vast ritme, is de tijd een variabel geworden, waarbij ook in de buitenwereld geen vaste norm bestaat. Zolang wij tezamen zijn en ons met elkaar bezighouden, hebben wij een gemeenschappelijke tijdsfactor, die bepaald wordt door de uitwisseling van energieën en projecties tussen ons.

Op het ogenblik, dat dit ophoudt en één van ons niet functioneert, staat de tijd voor hem stil, terwijl de ander misschien verder spreekt met weer een ander of werkt of overweegt en voor deze de tijd verdergaat. Is dit voldoende duidelijk?

Ja. Ik bedoel eigenlijk meer concreet. Ik zie wel, dat men gelijk, of ongeveer met de zelfde snelheid als het licht als ruimtevaarder zich in de toekomst kan verplaatsen en dan verschillende lichtjaren afstand af kan leggen, honderden, en men komt terug en de tijd loopt niet synchroon, want hiér zijn ze een miljoen jaar verder, eventueel. Dát bedoel ik.

Ja, maar dat is gewoon een verschil van de tijdswaardering. Dat is hetzelfde, wat ik heb, wanneer de een dus niet functioneert en ik functioneer verder, dan is voor hem geen tijd verlopen, voor mij wél tijd verlopen, in mijn besef. Maar voor U is het zo belangrijk, omdat die tijd dus verandering betekent, per sé. Want ik ga weg met de lichtsnelheid, ik ga een paar jaren weg, ik kom terug en de mensen, die jong waren, zijn oud geworden of al gestorven en de steden, die ik gekend heb, zijn totaal veranderd en dat soort dingen meer. Maar dat betekent dus alleen, dat tijd niet overal op een gelijke waarde bestaat, maar dat tijd gebonden is aan jou en je relatie tot je milieu.

x En dat denken van die ruimtevaarder dan? Of filosofeer je dan?

- Ik geloof niet, dat een ruimtevaarder daarover zal kunnen filosoferen, zonder gelijktijdig zijn mentale vermogens volledig te verliezen. Want dan krijgen we namelijk te maken met een feedback-effect, waarbij de emotie dus voortdurend de gedachten eenzijdiger doet functioneren en daardoor de reactie ten aanzien van de omgeving onredelijker wordt.

x Wat fotografeert een fotograaf, die zogenaamde geestenfotografie maakt. Hijzelf heeft waarschijnlijk niets geconstateerd tijdens het maken van de foto.

- De fotograaf, die op deze wijze werkt, zal een zogenaamde 'mediamieke capaciteit' bezitten. Dat wil dus zeggen, dat deze persoon zelf, onder niet algemeen zichtbare invloeden, zijn persoonlijke uitstraling wijzigt. Wat op de foto wordt vastgelegd, is dus niet een zichtbare vorm, die elders zonder meer bestaat, maar is de reactie op een zichtbaar, of voelbaar, kenbaar verschijnsel voor de fotograaf, dat deze door zijn persoonlijke inwerking als het ware op de plaat hecht. Ik wil U wijzen op proeven, die te dien aanzien zijn genomen. Er zijn mensen, die, zij het misschien wat vagg, wat schetsmatig, door concentratie een volledig afgesloten en verzegelde fotografische plaat kunnen belichten op zodanige wijze, dat daarop kenbare voorstellingen ontstaan. Voldoende?

x Dat kan ook onbewust gebeuren.

- Dat kan onbewust gebeuren, omdat het grootste gedeelte van de menselijke levensprocessen en reactieprocessen in feite onbewust geschiedt. Indien U mij een opmerking wilt toestaan: veel mensen verklaren hun daden als bewust en gewild alleen door een rationalisatieproces, waarbij ze hun eigen onvermogen om snel en overlegd bewust te reageren in feite proberen te ontkennen. Voldoende?

x Ik heb begrepen, dat een geest, in elk geval buiten een lichaam, bestaat in een ander tijdsbegrip. In het betoog was sprake van de moeilijkheid, die een geest kan hebben een geschikt lichaam te vinden, omdat veel hogere dieren zijn uitgeroeid. Is die geest dan toch gebonden aan óns tijdcontinuüm? Anders zou hij immers in een andere tijd zijn heil kunnen zoeken?

- Hij kan niet teruggaan in uw tijdlijn, als U dat bedoeld, want daarvoor zou men een veel hoger bewustzijn van node hebben, ^{als geest} een geest, die normalerwijze in de dierlijke vertebraten incarneert, kan een mens kiezen, ofschoon deze in zijn, vooral herinneringsfuncties veel ingewikkelder is. Maar hij kan dus niet teruggaan. De vraag is alleen, of iemand, die normaal als dier incarneert, daar behoefte aan heeft. Ik geloof niet, dat die behoefte bestaat aan de vorm 'per sé', zij bestaat aan een uitstraling, dus een omgeving, waarin het ik zich harmonisch kan voelen. En daar dit ik voor een groot gedeelte door onbewuste emoties en tendenzen en een volledige beleving van de wereld vanuit zichzelf geconditioneerd is, is het menselijk voertuig zonder meer hanteerbaar en bruikbaar, vooral, wanneer in de omgeving vergelijkbare factoren van, zullen wij zeggen, egoïsme of egomanisch optreden aanwezig zijn. Voldoende?

x En wat bepaalt de groepsgeest dan? van een diersoort.

- De groepsgeest van een diersoort probeert de diersoort in stand te houden en wel, door in de voortdurende reeks van mutaties, die plaatsvinden - want muteren is feitelijk een continuproces - die factoren te versterken, waardoor een nieuwe eigenschap binnen de soort kan ontstaan, waardoor het zich onder heersende omstandigheden beter kan handhaven. Maar dat proces loopt altijd over generaties.

En dat impliceert dus, dat het bijvoorbeeld veel moeilijker is om b.v. een paard aan nieuwe condities aan te passen, dan een mug.

x Bestaat er voor de dierenwereld ook een soort archetypenwereld, die veel vager instinctief gebruikt wordt dan bij mensen met onze archetypen, voor zover ze die aannemen?

- Wanneer je archetypen stelt - ik doe dit persoonlijk niet, ik acht het alleen een symboolbeeld in een bepaalde vorm van mystieke ontleding van de kosmos - dan zou je kunnen zeggen: ja, archetipos functioneert dus ten aanzien van het dier veel sterker dan ten aanzien van de mens. Maar, als ik dat op mijn wijze formuleer, zou ik willen stellen: Het geheel van alle reactie van een dier wordt bepaald door de groepsgeest in die factoren, waarin het dier niet tot een bewust - zij het beperkt - redelijk proces kan komen. Anders gezegd: instincten, ingeboren reactiewaarden, spelen bij het dier dus in verhouding een grotere rol dan bij de mens. Maar ook bij de mens zijn deze zeer sterk.

x Er zijn geen vragen meer.

- Iemand van U, die nog vragen wil stellen? terwijl de tijd nog beschikbaar is?

x Ja, ik wilde U vragen, in verband met het feit, dat U noemt, dat de dieren dus inderdaad ook incarnaties zijn, hoerstaat U dan tegenover het doden van het dier? In het algemeen.

- Ik geloof, dat het doden van een dier minder erg is dan het doden van een mens. Maar ik meen, dat het doden van mens én dier zonder noodzaak uitermate verwerpelijk is. Uw wereld is gebaseerd, materieel, op het bekende principe van: eet en wordt gegeten. Zelfs voor U geldt dit, wanneer U ter aarde besté'd wordt. En als zodanig zijn we gewoon deel in een keten, waarbij het eigen leven de dood impliceert, de stoffelijke dood. Het is dus niet zo belangrijk dat dieren sterven. Of dat mensen sterven. Het belangrijk is voor de bewuste mens echter, dat hij die dood niet op kan heffen of veranderen. Daarom mag hij niet méér doden dan noodzakelijk is om zijn eigen leven mogelijk te maken. Ik wil dus niet zo ver gaan als de zgn. "sweepers", die zeggen: bezem je pad, opdat je geen leven vertreedt. Maar ik geloof wél, dat je moet zeggen: álle leven is heilig, omdat ook ik leven bezit. En daarom zal ik geen leven nemen, tenzij het belangrijk voor mij is om het leven te behouden. Dat geldt voor de voeding, het geldt ook voor andere wijzen van gebruik. Het is een van mijn argumenten tegen vivisectie, ofschoon ik niet denk, dat dit het enige of het meest juiste argument is voor vegetarisme. Ik meen, dat vegetarisme uitgaat van een absolute vervangbaarheid van dierlijke eiwitten en voedingsstoffen door plantaardige, en niet voor alle mensen en onder alle omstandigheden is dat mogelijk. Voldoende?

x Maar het doden van planten is in wezen toch even verwerpelijk als het doden van dieren?

- Wanneer U het helemaal zuiver wilt stellen, zoudt U zich moeten voeden met de vruchten van planten. U zoudt dus niet de plant moeten doden, maar alleen een blad b.v. kunnen consumeren. En wanneer U vlees zoudt willen hebben, dan zoudt U b.v. een hagedis kunnen nemen, die een staart kwijtraakt, die U consumeert, terwijl er dan toch wel weer een aangroeit. Dan neem je geen leven. Maar de praktijk wijst uit, dat dat onmogelijk is.

En nu is plantaardig leven anders dan dierlijk of menselijk leven. In plantaardig leven is slechts een vaag relatiebegrip aanwezig ten aanzien van de omgeving, met uitzondering van bepaalde bomen, die, wanneer ze ouder worden, wel degelijk een groot relatiebegrip ten aanzien van de omgeving, ook meer gedetailleerd zelfs, kunnen bezitten. Zolang die begrippen vaag blijven en leven en dood in feite maar een zeer vergelijkbare toestand zijn, is het niet erg om te doden. Bovendien, wanneer je doodt om te leven, handel je volgens het beginsel, dat in is gelegd in deze wereld, waarin U leeft. En, wanneer U lager leven doodt om het hogere te sparen, dan toont U daardoor alleen reeds voldoende respect voor het leven als geheel.

x Meet men met een soort geperfectioneerde leugendetector inderdaad reacties van planten, of meet men zijn eigen verwachtingen?

- Men meet de reacties van planten en men vertaalt ze in menselijke kreten, wat onzin is.

x Kunt U nog wat over die bomen vertellen, Kun je daar nog iets uithalen, uit die reacties van oude bomen?

- Nou, een boom gaat dus steeds meer reageren op de omgeving en krijgt dus een toenemende resonantie met de bodem en gelijktijdig een veel grotere reactie met de omgeving door luchtstromingen, bijvoorbeeld. Er is dus een wisselwerking.

De boom is zich niet alleen bewust van licht en donker, maar is zich in 1 licht en donker van verschillen van reflexie bewust; tenminste, wanneer ze in blad staat. Op deze wijze heeft die boom dus een hoger besef. Is dit besef eenmaal ontwikkeld, dan kan de boom reageren op gedachten. Gedachten namelijk, ontdaan van de woordinhoud, die de mens eraan geeft, wel degelijk bepaalde gevoelens en bedoelingen uitdrukken, ook zonder dat ze formule zijn. Ze worden dus dan vaag beseft, maar ze worden beseft, ze maken een reactie mogelijk. En ook wederkerig kan de boom soortgelijke uitstralingen zenden naar het leven in zijn omgeving. Is dit voldoende?

x U zei: bepaalde boomtypes. Zoudt U die kunnen noemen?

- Ja, dat zijn heel veel boomtypes. Een heel bekende is de waringin, de boom dus, waar je een groot leven hebt vaak in de boom zelf en dus een continu relatie kan ontstaan tussen leven en boom. Daardoor ook een bewustere reactie, vooral op mensen, die ook nog naar de boom toe gaan denken. Dan krijg je in feite te maken met een soort natuurgeest, een beperkt besef. Maar ook b.v. beuken, kastanjes, zeer oude dennen, eiken niet te vergeten, kunnen dus op die manier reageren. Maar ze krijgen die waarden meestal pas als ze een ouderdom hebben van meer dan 100 jaar. Dus daar, waar bij de mens de seniliteit al weer begint, begint bij de boom het ontwakend bewustzijn.

x Hoe komt het, dat je door bestraling met je eigen uitstraling bloemen langer in leven kunt houden. Ik heb het geprobeerd met een roos, die heb ik enige weken prachtig kunnen houden, door elke dag mijn handen er omheen te houden en toen ik het één dag vergat, viel hij meteen uit elkaar.

- Ja, U moet niet vergeten dus, dat we hier te maken hebben met een geamputeerd sexueel orgaan van een plant en dat daarin dus geen eigen kracht aanwezig is. Er is wel enig omzettingsproces, maar dat is zeer gering. Nu heeft echter een bloem - en wat dat betreft bepaalde delen van een plant - een sterke gevoeligheid voor levenskracht, omdat dat een uitwisselingsverschijnsel is. Wanneer U dus Uw eigen levenskracht geeft, suppleert U in feite datgene, wat van uit de plant ontbreekt, met Uw eigen kracht. Op gelijke wijze zoudt U een plant beter kunnen laten groeien en bloeien, door aan de eigen krachten van de plant Uw eigen harmonische uitstraling toe te voegen. Is dit voldoende?

x Ja, dank U, . Groene vingers.

- Ja, groene vingers is een term, die je kunt uitdrukken als een mentaliteit van groeizaamheid tegenover het groeiende en daardoor een harmonie tussen tuinier en tuin.

Zullen we overgaan tot het slotwoord, vrienden. Ik zou dit, zoals gebruikelijk, willen doen op basis van een drietal woorden, die U mij geeft.

x Beuk, stuwkracht, roos.

Wanneer de kracht van de beuk de stuwkracht van het leven omvormt tot schoonheid, ontstaat de roos van het Licht.

Ruisende ouderdom,
Bladeren, die zatgedronken vallen
En, met een laatste rest van zon
Weer voeden heel het wortelnet
Terwijl de boom zijn denken zet
Gereinigd door de winterstorm
Zoekend naar nieuw inhoud, nieuwe kracht
Zoekend naar een nieuw vermogen en in zich
Zacht en onbeseft vol mededogen
Voor het zijn, gemaakt tot licht
Dat langzaam straalt
En op de mens het leven daalt
Al lijkt het boom haast dood.
Rood wordt de gleed en de kracht, de lente
Fel is de trekkende kracht van het sap
Knoppen komen, knoppen barsten
Al ontluikt in nieuwe pracht
Maar bij de roos, daar wordt het leven
In bloem tot vorm en zijn gebracht
Een bloem, die even leeft, en sterft weer
Een vlag van schoonheid, niet beseft, niet overlegd
Waar in de plant haar eeuwigheden
Haar voortbestaan en leven legt

Zoals een mens, die onbewust
Toch steeds weer in het licht wil treden.

Ik hoop, dat ik daarmee mijn
opdracht redelijk heb vervuld.
Ik dank U voor Uw aandacht.

Ik wens U allen een goeden
avond en een gezegende
huisgang toe.

Goeden avond.